

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie VIII GC 642/14 zasądził od pozwanego P. G. na rzecz powoda J. D. kwotę 26 488,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi szczegółowo określonymi w wyroku oraz orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że w 2010 roku strony współpracowały ze sobą przez trzy miesiące na podstawie zamówienia pozwanego na wykonanie usług ładowarką przy budowie drogi ekspresowej (...) K.-R.. Przedmiotowe usługi powód wykonywał posiadanymi w leasingu ładowarkami i polegały one na załadunku samochodów głównie piaskiem. Prace powoda zostały stwierdzone dokumentami o nazwie „Poświadczenie czynności przewozowej” z następujących dni: 3, 27-29 października 2010 roku; 3-5, 6-9, 15-18, 20-24, 29-30 listopada 2010 roku oraz 8-10 grudnia 2010 roku. Dokumenty te zostały podpisane przez powoda oraz kierowców wykonujących dany transport. Realizując zamówienie pozwanego powód pracował ładowarką, co stwierdzał za pomocą wystawianych i dostarczanych pozwanemu faktur VAT, a pozwany P. G. dostarczał mu potrzebne paliwo i przewoził ładowarkę, za co również wystawiał faktury VAT obciążając płatnościami powoda.

J. D. zlecone mu usługi wykonywał przy użyciu własnego sprzętu tj. ładowarki K. nr 1 albo nr 2. Za wykonane prace powód wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2010 r. na kwotę 38 918,00 zł, płatną w terminie 30 dni, oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 20 grudnia 2010 r. na kwotę 3 556,00 zł, płatną w terminie 30 dni, każda tytułem pracy ładowarką, obciążając ich płatnością pozwanego. Obie ww. faktury zostały podpisane przez pracowników pozwanego i opatrzone jego pieczęcią firmową. Pozwany również za świadczone w tym czasie usługi na rzecz powoda wystawił faktury VAT o numerach: (...) z dnia 6 listopada 2010 r. na kwotę 18 724,70 zł tytułem kosztów oleju napędowego oraz transportu, płatną tego samego dnia za pomocą kompensaty; (...) z dnia 16 listopada 2010 r. na kwotę 452,00 zł tytułem kosztów oleju napędowego, płatną tego samego dnia za pomocą kompensaty; nr (...) z dnia 31 grudnia 2010 r. na kwotę 560,40 zł tytułem kosztów oleju napędowego, płatną tego samego dnia za pomocą kompensaty, oraz (...) z dnia 3 października 2011 r. na kwotę 1 765,05 zł tytułem usługi transportowej, płatną tego samego dnia za pomocą kompensaty.

Faktury wystawione przez pozwanego nie zostały podpisane przez powoda, ale zostały zaksięgowane przez niego. Z chwilą wykonania robót i przyjmowania faktur od powoda, pozwany nie miał żadnych zastrzeżeń co do sposobu i jakości prac wykonanych przez powoda, jak również ich ceny.

Wbrew twierdzeniom pozwanego w 2010 roku, powód nie mógł świadczyć usług transportowych na rzecz pozwanego, z uwagi na brak odpowiedniego pojazdu. Jak zeznał powód, we wcześniejszych latach prowadził działalność gospodarczą polegającą na przewożeniu materiałów samochodami ciężarowymi na rzecz różnych podmiotów, wtedy też poznał pozwanego, który tak jak on wykonywał usługi transportowe na rzecz innych przedsiębiorstw. Wykonując zamówienie pozwanego powód posiadał wyłącznie dwie ładowarki na zasadach leasingu, którymi świadczył usługi na rzecz różnych podmiotów.

Wzajemne rozliczenia stron zostały dokonane trzykrotnie za pomocą kompensat w ten sposób, iż pozwany zaspokoił częściowo należność z faktury VAT nr 29/2010, a faktura VAT nr (...) pozostała w całości do spłacenia. Nastąpiło to mocą następujących kompensat dokonanych przez pozwanego, które przesłał powodowi po przeprowadzeniu rozmów telefonicznych:

- z dnia 6 grudnia 2010 r. na kwotę 18 724,70 zł tytułem FV nr (...) (po stronie powoda) i FV nr (...) (po stronie pozwanego),

- z dnia 31 grudnia 2010 r. na kwotę 560,40 zł tytułem FV nr (...) i FV nr (...) (po stronie powoda) oraz FV nr (...) (po stronie pozwanego),

- z dnia 3 października 2011 r. na kwotę 1 765,05 zł tytułem FV nr (...) i FV nr (...) (po stronie powoda) oraz FV nr (...) (po stronie pozwanego).

Powód wyraził zgodę na wskazane kompensaty w ten sposób, iż nie odpowiedział na nie, jako że brak odpowiedzi w ciągu 7 dni oznaczał wyrażenie zgody na dokonanie kompensaty. Ponadto, w dniu 23 grudnia 2010 r. pozwany uścił na rzecz pozwanego kwotę 1 000,00 zł tytułem częściowej zapłaty za FV nr (...).

Pismem z dnia 16 kwietnia 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 19.972,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Pismo to pozostało bez odpowiedzi.

Sąd Rejonowy wskazał, że istota niniejszego sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, jaka umowa została zawarta między powodem a pozwanym oraz czy doszło do przedawnienia roszczenia powoda.

Pozwany podniósł, iż strony zawarły umowę przewozu. Sąd nie podzielił tego stanowiska, albowiem w jego ocenie, nie ma wątpliwości, iż doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług polegających na pracy ładowarką. Sam pozwany w złożonym powodowi zamówieniu wskazał, że przedmiotem zamówienia jest „Usługa pracy ładowarką”. Ponadto, w fakturach wystawionych przez powoda, a zaakceptowanych przez pozwanego, wskazano, iż ich przedmiotem są usługi ładowarką. Z uwagi na fakt, iż pozwany nie zakwestionował faktur wystawionych przez powoda poprzez ich odesłanie bądź też odmowę podpisu, oraz braku wykazania że ich nie zaksięgował, należało przyjąć, iż w pełni zgodził się z ich treścią, zarówno co do wskazania należności, jak również innych jej elementów. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawiał również, zachowanie pozwanego, który w dniu 23 grudnia 2010 r. uścił na rzecz powoda kwotę 1 000,00 zł, jako częściową zapłatę należności z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2010 r. Profesjonalizm stron, wyrażający się w stosowaniu art. 535. k.c. przemawia za przyjęciem, że niemożliwe jest, aby w tak istotnej sprawie, jak przyjęcie faktur, ich nie zwrócenie ani nie zażądanie korekty, pozwany nie zdawała sobie sprawy ze skutków przyjęcia takiej formy postępowania.

W ocenie Sądu I instancji analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do przekonania, iż wystawienie przez powoda faktur VAT za wykonane usługi zasługuje na przymiot wiarygodności, albowiem nie wskazuje na to, iż miałyby przedstawiać stan rzeczy, które nie odzwierciedlałyby rzeczywistości. Za stanowiskiem powoda, argumentującym na rzecz przyjęcia prac ładowarką, przemawiają także wystawione dokumenty tzw. poświadczenia czynności przewozowych, co do których zgodności ze stanem faktycznym Sąd nie ma wątpliwości. Wynika z nich, iż prace zostały wykonane za pomocą ładowarki K. nr 1 albo nr 2. Z uwagi na budowę maszyny, nie sposób przyjąć, iż ładowarką można dokonać usługi przewozu. W związku z tym, należy zastosować przepisy regulujące umowę o świadczenie usług. Zgodnie z art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Charakteryzują się one tym, że ich istotą jest świadczenie usług poprzez wykonanie czynności faktycznych (a nie prawnych, tak jak w przypadku umowy zlecenia), a nie stosuje się do nich przepisów odmiennych (por. K. Kopaczyńska-Pieczniak, Komentarz do art. 750 Kodeksu cywilnego, [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczegółowa, LEX 2014).

W dalszej kolejności Sąd pierwszej instancji rozważył podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 751 pkt 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c., z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom. W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu I instancji, iż roszczenie powoda dotyczyło zapłaty wynagrodzenia za wykonaną pracę. Świadczyło o tym choćby wskazanie „usługi ładowarką” w treści faktur VAT nr (...) wystawionych przez powoda i zaakceptowanych przez pozwanego. Nie było zatem wątpliwości, iż w niniejszej sprawie występuje dwuletni termin przedawnienia. Tym samym, należało stwierdzić, iż roszczenie powoda powinno przedawnić się z dniem 3 października 2013 r. Nie doszło jednak do tego, jako że bieg terminu przedawnienia został ponownie przerwany, tym razem wskutek wniesienia pozwu do Sądu w dniu 14 czerwca 2013 r., zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. W związku z tym, Sąd przychylił się do stanowiska powoda, który zanegował zasadność podniesionego przez stronę przeciwną zarzutu przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu Rejonowego pozwany uznał swój dług, bowiem dokonywał wzajemnych kompensat oraz spłacał go w ratach. Faktem jest jednak, że na taki sposób uregulowania długu pozwany nie miał zgody wierzyciela. Należy przyjąć, iż pozwany prowadzący działalność gospodarczą jest fachowcem o wysokich kwalifikacjach, który zdaje sobie sprawę z konsekwencji jakie niesie dokonanie częściowej zapłaty należności, oraz dokonanie wzajemnej kompensaty, a próba uchylecia się od skutków tego czynu musi zostać uznana za bezskuteczną.

Odnosząc się do dalszych zarzutów pozwanego, należało stwierdzić, iż powód wykazał w sposób należyty, jak długo trwała praca wykonywana na rzecz pozwanego (poprzez przedstawienie poświadczeń czynności przewozowych) oraz jej potwierdzenie (w ten sam sposób). Twierdzenia pozwanego o możliwości przerobienia wskazanych dokumentów nie zasługują na uwzględnienie, jako że pozwany ani jego pełnomocnik nie stawili się na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 r., kiedy Sąd przeprowadził dowód z oryginałów dokumentów kwestionowanych przez pozwanego. Nie skorzystali zatem z okazji, aby przedstawić argumenty przemawiające na ich korzyść, a tym samym nie uczynili zadość regule dowodowej z art. 6 k.c., zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu przerobienia przedmiotowych dokumentów spoczywał w tym przypadku na stronie pozwanej. Ponadto, strona pozwana wskazała, iż pod dokumentami kompensat podpisały się osoby nieuprawnione do jej reprezentowania, a pisma nie zawierają pełnomocnictwa do dokonania takiej czynności. Pozwany nie przedstawił jednak dowodów świadczących na jego korzyść, chociażby dokumentu pełnomocnictwa wystawionego dla innych osób, aby uzasadnić tezę o braku umocowania osób podpisanych na kompensatach do ich wystawienia.

Z uwagi na powyższe, Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie powoda w całości na mocy art. 750 k.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia, mających wpływ treść rozstrzygnięcia poprzez bezpodstawne przyjęcie, że strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych, a także poprzez błędne ustalenie, że powód wykonywał na rzecz pozwanego usługi ładowarką, nie zaś usługi przewozu, a także poprzez błędne ustalenie, że usługi przewozu zostały wykonane, a także poprzez błędne ustalenie, że pozwany dokonał kompensaty należności oraz uznał dług, tym samym przerywał bieg przedawnienia, a także poprzez bezpodstawne ustalenie, że pozwany zaksięgował wystawione faktury a także poprzez bezpodstawne ustalenie ilości i ceny świadczonych usług przewozu, także błędne ustalenie, że pozwany winien jest zapłacić na rzecz powoda żądana kwotę;

- naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia a to art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez odwrócenie ciężaru dowodu oraz powzięcie ustaleń faktycznych pozytywnych na podstawie dowolnie przyjętych domniemań, pomimo, że powód nie wykazał za pomocą stosownych dokumentów do czego to powód był zobowiązany, a także nie złożył stosownych wniosków dowodowych oraz wniosków zmierzających do zobowiązania pozwanego do złożenia określonych dokumentów w trybie art. 248 k.p.c. oraz art. 187 § 2 k.p.c. Powód nie wykazał, że świadczył na rzecz powoda usługi ładowarka oraz pozwany uznał dług oraz złożył oświadczenie o kompensacie oraz, że pozwany przerwał bieg przedawnienia oraz, że pozwany zaksięgował faktów powoda, a nie jest zasadne przerzucanie ciężaru dowodu tych okoliczności na pozwanego, który takim faktom przeczy;

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia a to art. 233§ 1 k.p.c.

a) poprzez dowolną ocenę dowodów niezgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez dowolne przyjęcie, że powód świadczył na rzecz pozwanego usługi ładowarką pomimo, że do pozwu załączono dokumenty o nazwie „poświadczenie czynności przewozowych”, a także

b) poprzez dowolne przyjęcie, że pozwany wystawił dokument w postaci kompensaty oraz uznał dług pomimo, że pozwany nie składał takich oświadczeń oraz

c) poprzez dowolne przyjęcie, że dowody w postaci faktur, będące w zasadzie dokumentami prywatnymi powoda które zostały zakwestionowane przez pozwanego dowodzą wykonania jakichkolwiek usług na rzecz pozwanego co do zasady jak i co do ilości;

d) poprzez bezpodstawne danie wiary zeznaniom powoda w zakresie wykonywanych czynności w sytuacji oraz innymi przeprowadzonymi dowodami oraz twierdzeniami pozwanego kwestionującego okoliczności wskazane przez powoda oraz poprzez dowolne danie wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim twierdził on, że nie posiadał sprzętu niezbędnego do wykonywania czynności przewozu pomimo, że nie przedstawił na tą okoliczność rejestru środków trwałych, a bezsporne było pomiędzy stronami oraz potwierdzone odpisem z rejestru (...) było, że powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług przewozowych (49.41.Z transport drogowy towarów)

e) poprzez przyjęcie dowolnych domniemań faktycznych nie wynikających bezpośrednio z innych ustalonych faktów.

f) poprzez dowolne przyjęcie rzetelności oryginałów dokumentów wystawionych przez powoda pomimo ich kwestionowania przez pozwanego oraz złożenia wniosków dowodowych mających na celu zakwestionowanie ich prawdziwości.

4. naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że zakwestionowany dokument prywatny powoda w postaci faktury może być dowodem na jakiegokolwiek inne okoliczności, niż to że jego autor złożył oświadczenie o określonej treści zawartej w osnowie dokumentu, które pozwany zakwestionował.

5. naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia a to art. 254 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie opinii biegłego na okoliczność rzetelność i prawdziwości dokumentów przedstawianych przez powoda, które pozwany kwestionował.

6. naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 774 i następne kc oraz przepisów prawa przewozowego poprzez ich niezastosowanie a to przyjęcie, że strony nie łączył stosunek przewozu pomimo, że treścią czynności w zakresie w jakim zostały one wykonane przez powoda na rzecz pozwanego był przewóz kruszywa z punktu A do punktu B na terenie budowy drogi K. – R.,

7. naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 77 ust 1 prawa przewozowego poprzez ich niezastosowanie a to nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia;

8. naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 123 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że dokonanie kompensaty przez osobę inną niż pozwany, która nie miała umocowania do takich czynności, przerywa bieg przedawnienia roszczeń, w szczególności w zakresie w jakim wzajemne roszczenia nie zostały umorzone,

9. naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia a to art. 98 § 1 k.p.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika pomimo, że powód nie był reprezentowany ani przez adwokata ani przez radcę prawnego, a (...) sp. z o.o. nie jest podmiotem, który zasługiwałaby na wynagrodzenie za świadczenie usług zastępstwa procesowego.

Pozwany złożył również wniosek dowodowy o przedstawienie rejestru środków trwałych.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie apelujący nie zgadzając się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji podniósł zarzuty natury procesowej, kwestionując dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego, co w konsekwencji miało, zdaniem pozwanej, doprowadzić do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu Okręgowego, pozwana niesłusznie zarzuciła, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 233 §1 k.p.c., bowiem ocena zgromadzonego materiału dowodowego została dokonana bez przekroczenia granic wyznaczonych treścią tego przepisu. Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. byłby skuteczny wówczas, gdyby skarżąca wykazała uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 314/05 , Lex nr 172176). Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (vide Wyrok SN z 8.04.2009r w spr. II PK 261/08 – Lex nr 707877). Zauważyć należy także, iż powszechnie w orzecznictwie wskazuje się, że skuteczne podniesienie zarzutu wadliwej oceny dowodów i w konsekwencji sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez skarżącego, na podstawie własnej oceny dowodów, stanu faktycznego a wymaga wskazania przy użyciu argumentów jurydycznych rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów, wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. , które to naruszenie mogło mieć wpływ na wynik sprawy (vide: wyrok SN z 18 czerwca 2004 r. sygn. akt II CK 369/03 – Lex nr 174131; postanowienie SN z 10.01.2002r w spr. II KKN 572/99 – Lex nr 53136; wyrok SN z 14.01.2000r w spr. I KKN 1169/99- Lex nr 40107).

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób niezwykle szczegółowy i wnikliwy przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonał jego prawidłowej oceny prawnej, czemu dał wyraz w uzasadnieniu, które odnosiło się również do wszystkich zarzutów podniesionych przez pozwanego. Zaś podniesione przez skarżącego w apelacji zarzuty stanowią polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego i są wyrazem stanowiska pozwanego prezentowanego przed Sądem I instancji.

Podkreślenia wymagało, że w aktach sprawy znajduje się dokument, który przesądza o charakterze umowy wykonywanej przez powoda. W formularzu zamówienia podpisanym przez obie strony jako przedmiot zamówienia wskazano została usługa pracy ładowarką (k. 49 akt). Wobec tego także sporne faktury zostały wystawione przez powoda z tytułu wykonanej usługi ładowarką. Podkreślenia wymagało, że faktura jest co prawda jedynie dokumentem księgowym, obrazuje jednak stosunek prawny łączący strony. Gdyby powód świadczył na rzecz pozwanego usługi transportowe to nie byłoby żadnych przeszkód aby z tego właśnie tytułu wystawił faktury oraz taki przedmiot zostałby wpisany w zamówieniu. Tymczasem ze zgromadzone w sprawie materiału dowodowego wynikało, że to pozwany wystawiał powodowi faktury za usługi transportowe. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy pozwany nie zakwestionował faktur wystawionych przez powoda poprzez ich odesłanie bądź też odmowę podpisu, oraz poprzez brak wykazania że ich nie zaksięgował, należało przyjąć, iż w pełni zgodził się z ich treścią, zarówno co do wskazania należności, jak również innych jej elementów. Należało również podkreślić, że powód wskazywał co było przedmiotem jego prac dla pozwanego i m.in. wskazywał prace wykonane przy pomocy ładowarki ale także załadunek piasku, załadunek kruszywa, hałdowanie pisaku a także przewóz materiału. (k. 33 akt). Jednakże faktury przedstawione do pozwu dotyczyły konkretnie usług wykonanych ładowarką, które też wchodziły w zakres prac wykonywanych przez powoda dla pozwanego. Zaś znajdujące się aktach sprawy druki poświadczenie czynności przewozowej nie świadczą o wykonaniu przez powoda usługi transportowej za pomocą ładowarki, na co również uwagę zwrócił Sąd I instancji, skoro przedmiotem prac wymieniony w tych poświadczeniach był załadunek.

Prawidłowe przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że strony w tym zakresie łączyła umowa o usługi z art. 750 k.c. determinowało też uznanie, że termin przedawnienia w niniejszej sprawie wynosił dwa lata. Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu Rejonowego, że poprzez dokonywanie pomiędzy stronami wzajemnych kompensat doszło do przerwania biegu przedawnienia. Dokumenty kompensaty pochodzące od pozwanego z jego pieczęcią dotyczyły częściowej kompensaty faktur nr (...) (k. 15, 16 akt) Nie sposób zatem uznać za zasadne podnoszone w tym zakresie w apelacji zarzuty pozwanego, że dokonanie przez niego kompensaty nie świadczyło o jego świadomości istnienia długu. Zaś okoliczność, że kompensaty nie zostały przez niego podpisane nie wykazał.

Zgodnie z zasadą ciężaru dowodów, osoba, która powołuje się na przysługujące jej prawo i żąda czegoś od innej osoby zobowiązana jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Zasada ta oznacza, iż na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (vide: m.in. uzasadnienie wyroku SN z dn. 03.10.1969r., II PR 313/69, OSNC 1970/9/147), na pozwanym zaś ciężar udowodnienia faktów niweczających to prawo. Zaprzeczanie bowiem okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, iż istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą zostać udowodnione. W razie zaś ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu. Nie zawsze zatem ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej. Skoro pozwany kwestionował zasadności i rzetelność przedziwnych przez powoda dokumentów ciężar dowodu spoczywał na nim.

Powód zaoferowanym przez siebie materiałem dowodowym tj. dokumentami, zeznaniami świadków wykazał zasadność swojego żądania. Pozwany, pomimo podnoszenia wielu zarzutów, nie zdołał temu skutecznie zaprzeczyć.

Zgłoszony przez pozwanego wniosek dowodowy na etapie postępowania apelacyjnego należało uznać za spóźniony albowiem Sąd Okręgowy nie dopatrył się przeszkód, które uniemożliwiłyby pozwanemu złożenie go wcześniej. Należało również podkreślić, że wniosek dowodowy zmierza do zaprzeczenia stanowisku drugiej strony postępowania a nie Sądu.

Odnosnie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 98 k.p.c., to wskazać należało, że wbrew twierdzeniom pozwanego, powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika adw. N. S., dla której pełnomocnictwo znajduje się w aktach sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji pozwanego i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.